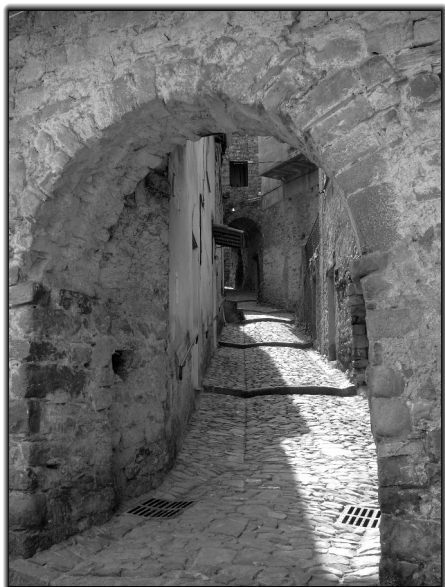

DŮVĚRNĚ ZNÁMÉ HVĚZDY DOMOVA

Stanislav
Struhar

VOLVOX
GLOBATOR

DŮVĚRNĚ ZNÁMÉ HVĚZDY DOMOVA

Stanislav
Struhar

román

VOLVOX GLOBATOR

STANISLAV STRUHAR
Die vertrauten Sterne der Heimat

Přeložila Magdalena Štulcová

Kniha vychází s podporou rakouského Spolkového ministerstva
pro výuku, umění a kulturu

Gefördert aus den Mitteln des Bundesministeriums
für Unterricht, Kunst und Kultur

Copyright © Stanislav Struhar, 2015
Translation © Magdalena Štulcová, 2015
ISBN 978-80-7511-186-9 (pdf)
ISBN 978-80-7511-185-2 (epub)

1

Slunce už zapadlo za koruny stromů, vítr se utišil. Z horského hřebene zavanul vánek, tichý jako blízké mraky táhnoucí k Bajardu. Pod sytě zeleným, hustým větrovím bylo cítit jemné vůně jara, večerní chlad působil blahodárně.

Na tenisovém kurtu u lesa se ozval smích. Sibylliny plavé vlasy se jí rozprostřely po bílé košili a ve slabém světle venkovního hřiště získaly její oči nádech modrého kamene, pleť se jí na úzké tváři mléčně leskla.

„Ten už ti nezavolá!“ zvolala a rukou pevně sevřela držadlo rakety. Ginevra se ještě napila minerálky a postavila láhev k batohu. Bude se s tím muset pomalu smířit, že je konec, prohodila jakoby sama k sobě, uchopila raketu a vrátila se na kurt. Chvilí se ještě smály, než hra znovu přitvrdila. Neúnavně běhaly, jak rychle jen mohly, hlasitě oddechovaly vzrušením, hrály tvrdé údery.

„Ten šel mimo!“ vykřikla Ginevra, zvedla míč a zastrčila si vlasy za ucho. Měla krásné vlasy, černé a husté, lemovaly její kulatý obličej a spadaly jí na ramena jako hříva.

„Ne, koukni se na stopu, dopadl dovnitř!“ zavolala Sibylle.

„Žádnou stopu nevidím!“

„Prosím tě, nezačínej už zase!“

Ginevře zazvonil mobil, pohlédla na batoh; trhnutím zprudka otočila hlavu, s očima dokořán, jako by ji to vylekalo. Vyběhla z hřiště, vzala si telefon a podívala se, kdo volá. Přes smyslné rty jí přeběhl úsměv a pozdravila matku. Sibylle odložila raketu na zem, zasunula si košili do sukne. Měla černou sukni i punčocháče, dělaly jí stejnoměrně hladké a štíhlé boky. Zvedla raketu a podívala se na Ginevru, která slibovala matce, že si pospíší.

„Musím domů, rodiče tam stojí přede dveřmi. Úplně jsem zapoměla, že mají dneska přijít.“

Než se Sibylle napila z láhve, viděla, jak Ginevra na svém skútru

mizí za hřbitovem. Vzala si tašku a šla k autu. Pomalu naskládala věci dovnitř, zadívala se ke hřbitovu a zaklapla dveře auta.

Věděla, že hřbitov je opuštěný, přesto otevřela branku lehkým stisknutím, obezřetně, aby nevrzala. Nechala ji otevřenou, a před očima se jí objevil první náhrobní kámen. Hřbitov odpočíval v naprostém poklidu, uzavřený do sebe jako zahrada, měkce ponořený do ticha. Ve stínu, který vrhaly stromy, se Sibylle zastavila a něžně se usmála na malý náhrobek.

„Dnes s sebou žádné květiny nemám, ale příště ti nějaké přinesu,“ zašeptala, německy. „Hrály jsme s Ginevrou tenis. Málem jsme se pohádaly.“

Vyndala z vázy staré květiny, přidřepla si a smetla zem z obruby náhrobku.

„Ty to tu mamince tak krásně upravuješ!“ ozvalo se od cesty; Arnaldo spěchal ke hrobové zdi s uloženými rakvemi a mával na Sibylle. Sibylle jeho pozdrav opětovala a znovu se zadívala na matčinu fotografii.

„Chudák Arnaldo, jeho Manuelovi by už bylo dvacet devět, jako mně. Je to hrozné, když někdo přijde o dítě.“

Vzala staré květiny do ruky, rozloučila se a loudala se k východu. Květiny vyhodila, zavřela branku a vrátila se k autu.

Po úzké cestě vedoucí v přítmí pod stromy podél hřbitova jela krokem, teprve když auto zalilo večerní světlo, zrychlila. Silnice do historického centra vsi byla liduprázdná, už první domy byly zavřené a ztichlé, auta stála opuštěná. Před jedním domem zastavila, otevřela okénko a usmála se na oslici jménem Aleria, která postávala za plotem.

„Příště tě pohladím, určitě,“ slíbila, než se znovu rozjela.

Jakmile vystoupila z auta a vešla do první uličky, uviděla tam Angelicu a Teresu, dvě hezké tmavovlasé dívky. Seděly u domu a hrály si s mobily, mluvily ale rozrušeně a hlasitě, právě se hádaly.

„Zrovna jako ty a Ginevra,“ řekla Ludovica, objevila se v okně u kuchyně.

„Vaříš?“ zeptala se Sibylle.

„Ne,“ odpověděla Ludovica a stěžovala si, že ji už několik dní trápí bolesti v kloubech.

„Kdybys něco potřebovala, tak řekni.“

„Děkuju, jsi hodná. Jsem sice stará, ale zvládnu to ještě sama.“

„Jak se má Erica?“

„Včera volala,“ odpověděla Ludovica a vyprávěla, co jí Erica říkala, jaké mají v Neapoli problémy s odpadky. Sibylle ji pozorně poslouchala, potom se zeptala, jak se Ericce a její rodině vede. Vede se jim prý dobře, Agostino už ukončil školu a chtěl by studovat.

„Tak to máš pilného vnuka. Kdy sem za tebou přijedou?“

„To nevím,“ odpověděla Ludovica a tvář jí posmutněla.

Když Sibylle procházela kolem dívek, zeptala se, jakou hru hrály. Dívky jí to ukázaly a ona si k nim přisedla.

„Ty máš tak krásné vlasy,“ řekla Angelica.

„Takové měla moje maminka,“ řekla Sibylle.

„Je tvoje máma už dlouho mrtvá?“ zeptala se Teresa.

„Už pár let,“ odpověděla Sibylle.

„A tvůj táta?“ zeptala se Angelica.

„Ten nás opustil,“ odpověděla Sibylle a na obě se zadívala. „Bylo mi tenkrát jedenáct. Vám je taky jedenáct, že?“

„Ano,“ odpověděla Angelica.

„Prý máš byt taky v San Remu,“ řekla Teresa.

„Mám tam malý byt, abych nemusela jezdit vždycky z práce až do Bajarda.“

„Ty jsi doopravdy Rakušanka?“ zeptala se Angelica.

„Po mamince jsem Rakušanka a po tatínkovi Italka. Narodila jsem se ale tady a taky jsem si tady stejně jako vy hrála. A hádala se.“

„My se hádáme jenom někdy,“ řekla Angelica a podívala se na Teresu. Sibylle se smála, pak se zeptala, jestli by si někdy mohla zahrát s nimi. Dívky přikývly a Sibylle šla dál. Na konci ulice uviděla bílého kocoura Teodora, seděl u domovních dveří starého Leonarda a mňoukal nahoru ke klice. Dveře se otevřely a Leonardo vyšel ven, kocour se mu začal třít kolem nohavic.

„Koukám, že máš návštěvu,“ řekla Sibylle.

„Přijde vždycky, jenom když se mu chce, nebo když má hlad.“

„Typický mužský.“

„Bylas hrát tenis? Taková fit ženská, takovou by si každý chlap přál.“

„Ty jsi měl tu nejlepší ženu, jakou si muž může přát.“

„Já vím,“ řekl Leonardo a hned dodal, že minulý týden mu volala vnučka. Zářily mu oči, když vyprávěl, jak se synovi a jeho rodině v Miláně daří, hlas se mu chvěl radostným vzrušením, jak se pochechtával.

Jakmile se znovu obrátil ke kocourovi, Sibylle se rozloučila. Obklopená stínem stoupala úzkou cestou schovanou mezi domy dál nahoru

a v další ulici svoje kroky ještě zrychlila. Vešla do průchodu a zaštěkal na ni Enzo, malý černý voříšek, který držel stráž za brankou a bránil svou zahradu. Potom se nad střechami domů vynořila zřícenina starého kostela a Sibylle vyndala z kabelky klíče. Odemkla dveře do domu a všimla si, že na nebi je černý mrak. Honem si odložila věci, proběhla domem na zahradu a sebrala prádlo.

Když stála ve sprše, vzpomněla si, jak jí Ginevra vyprávěla o svém rozchodu s Filippem. Na Ginevru a Filippa myslela i v kuchyni, zatímco si chystala večeři. Venku už se setmělo; otevřela okno a všimla si, že tráva je úplně suchá.

Nebe bylo plné hvězd. Položila podnos s jídlem na stůl na zahradě, posadila se a večeřela. V jasné tmě bylo vidět daleko do otevřené krajiny, hřeben hor se vnořil do měsíčního světla a v dálce zářila maličká světélka na pobřeží. Také Perinaldo, obec posazená jako na trůnu na kopci nad mořem, svítila světly tamních domů. Sibylle si nalila do šálku zbytek čaje a ozvalo se hlasité houkání sovy. Napila se, pohlédla nahoru ke zřícenině a najednou se jí vybavilo, jak jednou v noci vylezla z postele, vyběhla na zahradu a úpěnlivě prosila maminku, aby šla už konečně domů.

Slunce přestalo být vidět a silnice se ponořila do stínu lesa. Teprve až zahrady, nádherně položené v zeleni, přinesly zpět ranní světlo, a hluboko dole se otevřelo údolí ozdobené všemi svými barvami. Silnice byla zase jasná a volná, netrvalo dlouho a ze zeleně se vyhoupla Ceriana. Sibylle zase zpomalila. Jen pár starých lidí postávalo na chodníku, Sibylle ale přesto projížděla vsí nanejvýš opatrně; nikdy nezapomene na ono ráno, kdy tady její matka leknutím vykřikla a prudce dupla na brzdu.

Zanedlouho se docela blízko zalesklo moře, silnice už nebyla tak klidná a před San Remem se jakoby odnikud objevila spousta aut. V centru se provoz zastavil, uprostřed ulice blikala záchranka a policejní auto, mezi nimi ležel skútr. Když jela Sibylle kolem místa nehody, řidič skútru už stál na nohou. Sibylle zatelefonovala Alessandře, chtěla se omluvit za pozdní příchod.

V ulicích starého města byl ještě klid, v obchodě už ale stála skupina japonských turistů. Sibylle zamávala na Alessandru a šla k pokladnímu pultu. Alessandra se na ni zoufale usmála, tiše prosila o pomoc, posléze se svou špatnou angličtinou pokoušela skupině znovu poradit.

„Vy jste Francouzka?“ zeptal se jeden muž o chvíli později Sibylle, zatímco si ženy zkoušely šaty.

„Ne. Proč se ptáte?“

„Jen mě to tak napadlo, protože jsme právě přijeli z Francie,“ odpověděl muž. Také ostatní muži se usmívali, jeden z nich poznamenal, že obchod je sice malý, ale má bohatou nabídku.

Když skupina odešla, Sibylle znovu Alessandře poděkovala za to, že převzala novou dodávku zboží, potom se jí zeptala, jestli byl v obchodě Giacomo. Ne, odpověděla Alessandra a její tmavé oči jako by se usmívaly.

„Náš drahý pan šéf se hodil marod,“ dodala.

„Dáš si se mnou kávu?“ zeptala se Sibylle a v jejím hlase bylo slyšet radost. Ano, odpověděla Alessandra a postavila se před velké zrcadlo pověšené mezi vchodem a pokladním pultem. Zlehka si uhladila vlasy, přidržela si je nahoře na hlavě a zase je spustila dolů, přejela pohledem jejich hnědý lesk a otočila se.

„Co říkáš mým novým džínám?“ zeptala se.

„Pěkný,“ odpověděla Sibylle a obě zašly do kanceláře.

Alessandra se těšila na nadcházející volné dny, měla už spoustu plánů, byla celá rozrušená. Večer si chtěla někam vyrazit, zajít si na prosecco, smát se, povídat, nic než se bavit.

„No tak, kdy sis naposled někam vyrazila?“ naléhala na Sibylle v poledne venku, poté co Sibylle zavřela obchod.

„Tak dobře, ale ne na dlouho.“

Když Sibylle přišla domů, vyndala z tašky nákup a otevřela okno v obývacím pokoji. Ve druhém patře nebyla dost vysoko na to, aby mohla mít krásnou vyhlídku, kromě nebe viděla jen samá okna a ulici, ale byt jí připadal útulný, pokoje krásné. Vysvlékla si svetr, připravila si něco k jídlu, potom pustila televizi. Pohled jí ale sklouzával z obrazovky na stěnu, vracela se ve vzpomínkách k volným dnům v Bajardu.

Ani dnes cestou zpátky do obchodu nedokázala odolat pokušení a vešla do Gianluigího zmrzlinárny. Jeho zmrzlina byla vyhlášená v celém okolí a i tentokrát jí naplnil kelímek až po okraj. Za to s ním ovšem musela prohodit pár slov v němčině. Chtěl se tu řeč naučit, za každou cenu ji chtěl zvládnout, aby si mohl povídat s německými turisty. Hlavně s krásnými ženskými prý si musí umět popovídat, jak rád podotýkal, při čemž se mu vždycky rozzářily oči.

„Ty jsi ta nejlepší učitelka!“ slyšela Sibylle už za zády, poté, co se s ním rozloučila, usmála se a zahrnula do vedlejší ulice. Tam spatřila Giacomu v doprovodu jakési ženy. Zastavila se, otočila se k výloze nějakého obchodu a ještě znovu se podívala na Giacomu. Bez pohnutí čekala, až on i ta žena ulici opustí, potom teprve šla dál.

V obchodě byl klid, žádní zákazníci nepřicházeli. A tak znovu otevřela ledničku, vzala si zmrzlinu a vrátila se k pokladně. Vsedě si prohlížela nové šaty, které Alessandra ráno převzala, zmrzlina ji chladila na jazyku. Pohled jí utkvěl na bílých šatech ke kolenům. Pak, když vyhodila prázdný kelímek, si v kanceláři šaty vyzkoušela. V zrcadle v prodejně se ale na sebe nemohla podívat, protože někdo vstoupil dovnitř. Převlékla se a zanesla šaty nazpět. Pozdravila ji téměř dospělá dívka, stála vedle ženy, která se prohlížela v zrcadle. Žena se otočila k Sibylle a řekla, že by své dceři ráda koupila nějaké šaty. Sibylle pověsila bílé šaty na místo a ukázala ženě řadu dalších.

„Tohle jsou naše nejnovější modely,“ řekla. Žena přistoupila k šatům, dívka se na Sibylle usmála.

„Bude to těžké, už několik dní mě z toho bolí hlava, když ona má Tania tak nemožnou postavu,“ řekla žena.

„Ještě roste,“ řekla Sibylle.

„Bohužel je celá po otci,“ odvětila žena.

„Jako by vám z oka vypadla,“ řekla Sibylle a dívka si dala dlaň před ústa a chichotala se. „Podívejte se na tyhle šaty, ty jsou krásné a vzdušné.“

„To jo,“ přisvědčila dívka.

„Dělaly by tě ještě tlustší,“ řekla žena, vzala jiné šaty a odvedla dívku do zkoušecí kabiny.

Trvalo téměř hodinu, než žena našla šaty, které podle jejího mínění dceři slušely, pak se do obchodu vrátil klid. A Sibylle si znovu navlékla ty bílé šaty. Postavila se před zrcadlo, svázala si vlasy nahoru. Rozpustila je, podívala se na sebe ze strany, zvedla ruce vzhůru a zase je spustila; vtom si všimla štíhlého tmavovlasého muže, jak ji z ulice pozoruje. Muž se usmál a Sibylle odběhla do kanceláře.

Krátce před zavřením otevřely dveře do obchodu tři ženy, a i když si s vybíráním šatů pospíšily, Sibylle se vrátila domů pozdě. Převlékla se, něco malého snědla a znovu rychle vyběhla ven.

„Proč jdeš tak pozdě?“ zeptala se nervózně Alessandra, seděla na barové stoličce na konci baru, když ale Sibylle odpověděla, pousmála se

a poznamenala, že kdyby byl v obchodě Giacomo, měla by asi otevřeno ještě dále. Sibylle si objednala skleničku prosecca a zeptala se, proč je vlastně Giacomo nemocný.

„Bolí ho břicho.“

„Myslím, že spíš něco tají.“

„Co by měl prosím tě tajit?“ zeptala se Alessandra, a jakmile dostala odpověď, chytla se rukama za hlavu. Chvilí jí trvalo, než se zase vzpamatovala, a potom vyprávěla o dvou dnech, kdy Giacomo byl v obchodě.

Číšnice jim donesla další dvě skleničky prosecca a vrátila se zpátky k pultu, protože bar povolna plnili hosté. Alessandra to nevnímala; byla příliš rozrušená a stěžovala si na rodiče, s nimiž se pohádala.

„Nechápu, proč mi nechtějí pomoci? Nemůžu přece bydlet v bytě, kde není skoro žádný nábytek.“

„Ten byt jsi přece dostala od nich a nebyl zrovna levný. Nejnutnější zařízení máš, zbytek si můžeš dokoupit postupně. Musíš šetřit, třeba nechodit tak často večer do baru.“

„Jistě, teď promluvila starší a zkušenější. Jenže já nejsem jako ty. Nechápu, jak to tam u vás nahoře můžeš vydržet, úplně sama v horách.“

„Nežiju v horách, ale v Bajardu, a nejsem tam ani tak sama, jako jsi ty často tady.“

„To si jenom namlouváš. Měla by ses odtamtud už konečně odstěhovat a začít žít.“

„Copak já nežiju!“ zasmála se Sibylle a přejela pohledem po baru. A usmál se na ni onen muž, který ji večer tak upřeně pozoroval dveřmi do obchodu. Zamířil k ní a Sibylle zvažněla, odvrátila pohled zpátky ke své skleničce. Muž ji vlídně pozdravil, francouzsky, a Sibylle se na něho znovu podívala. Omlouval se, že ji předtím v obchodě vylekal, a ona se usmála.

„Jak víš, že ti rozumím?“ zeptala se ho francouzsky.

„Myslel jsem si, že umíš francouzsky, já mluvím italsky bohužel špatně,“ řekl a přistoupili k němu muž a žena, oba si Sibylle prohlíželi a přátelsky ji pozdravili. Pozdravila je také, obrátila se zpátky na onoho muže a zeptala se:

„Jste tu na dovolené?“

„Pozítří se vracíme zpátky do Monaka, právě hledáme něco, kde bychom se napili,“ odpověděl a Sibylle se otočila na Alessandru a po-

žádala ji, aby se s židličkou posunula víc ke zdi. No a? řekla tiše, když se na ni Alessandra překvapeně podívala.

„Já jsem Pascal,“ řekl muž a posadil se. „A tohle je Sébastien a Marcelle.“

Alessandra se představila jako poslední, a když se zeptala svou špatnou francouzštinou Marcelle, jak se jim v San Remu líbí, oba si přisedli k ní. Pascal objednal prosecco a usmál se na Sibylle.

„Ty ale nejsi pravá Italka.“

„Maminka přišla do Itálie z Rakouska. To ale ještě neznamená, že já nejsem Italka.“

„Ty jsi Rakušanka?“ podivil se a jeho modré oči se živě zaleskly. „A tvůj otec?“

„Je Ital. Ale nestýkáme se.“

„Umíš německy?“

„Ano.“

„Mluvíš francouzsky moc dobře. Musíš mít talent na jazyky. Jezdíš někdy do Rakouska?“

„Ještě nikdy jsem tam nebyla.“

„Cože? Copak nemáte v Rakousku žádné příbuzné?“

„Jen málo, ve Vídni. Maminka mi říkala, že se s nimi pohádala. Řekni mi ty, co vlastně děláš? Myslím, kde pracuješ?“

„Máme restauraci.“

„A kde?“

Pil a povídal, Sibylle pozorně naslouchala. Na to, aby si mohla vybavit restaurace kolem přístavu Hercule, znala však Monako příliš málo, nevzpomínala si na jména ulic.

Byla už půlnoc, když odešli z baru. Marcelle vzala Alessandru kolem ramenou, chválila její francouzštinu a říkala, že je slyšet, jak se za tu poslední hodinu zlepšila. Pascal se jen jakoby mimochodem zeptal, jestli si tu uplynulou hodinu doopravdy ještě pamatuje. Tady člověk rozhodně aspoň nezahyne žízni, na rozdíl od některých restaurací v Monaku, oplátila mu to Marcelle a dál se věnovala Alessandře.

Sotva Sibylle otevřela dveře, už jí zazvonil mobil. Viděla, že volá Alessandra, vešla do obchodu, přiložila si telefon k uchu a zeptala se:

„Tak už vstáváš?“

„Ještě ne.“

„Víš ale, že už je odpoledne?“

„Jo,“ řekla Alessandra a Sibylle se posadila. Do obchodu vešla nějaká žena, působila ale, jako by si chtěla šaty jenom prohlédnout.

„Mohla sis bezvadně osvěžit francouzštinu,“ řekla Sibylle.

„Oni byli oba takoví milí, tak nádherně povídali o Monaku,“ říkala Alessandra, a zatímco nadšeně mluvila o Monaku, žena v obchodě se rozloučila. Sibylle si přehodila nohu přes nohu, natáhla si vlasy na prst, pak Alessandra řekla, že u ní někdo zvoní, a ukončila hovor. Sibylle si vyzula boty, natáhla si nohy a vtom se zprudka otevřely dveře. Dovnitř vešli dva mladíci, ušklíbali se, halasně pozdravili a menší z nich prohodil:

„Taková hezká slečna a tak sama.“

Sibylle vklouzla do bot, postavila se a upozornila je, že vedou bohužel pouze dámské oblečení.

„To je přesně takový typ obchodu, jaký potřebujem,“ řekl.

„Jak to myslíš?“ zeptal se větší z mladíků, vzal jedny šaty a podal mu je se slovy, že tyhle mu budou slušet. Zase se rozesmáli, pak se postavili před zrcadlo, přiložili si šaty na sebe a menší z nich se Sibylle zeptal, co na to říká ona jako znalkyně. Ujdou, odpověděla. Mladík pověsil šaty zpátky na místo a řekl, že by potřebovali dárek pro jeho sestru. Sibylle se hned pustila do vybírání, a protože se chtěla vyhnout dalším otázkám, mluvila rychle a nepřetržitě o nejnovějších modelech, aby zakryla nervozitu. Muži se však dívali nedůvěřivě, všechny šaty brali do ruky se zjevnou nedůvěrou a znovu je odkládali. Až najednou ten menší z nich projevil přání, aby jim ty šaty předvedla.

„To vás musím zklamat,“ řekla a ustoupila, protože mladík už se chystal přiložit jí jedny šaty na prsa. Dveře do obchodu se otevřely a vešel Pascal. Sibylle ho radostně pozdravila, popošla k němu a on se jí zeptal, jak se má.

„Měl jsem špatné svědomí, než jsem usnul, že jsme byli tak dlouho v baru a ty jsi dnes musela do práce.“

„Byl to krásný večer. Mimo chodem, Alessandra je celá nadšená ze Sébastiena a Marcelle.“

„To jsem rád. Oni už mají nějaký program a já jsem se nudil. Tak jsem si řekl, že se třeba taky nudíš a že bychom se mohli večer vidět.“

„Ano,“ řekla Sibylle a kradmo pohlédla na mladíky, ti si potichu povídali. Menší odložil šaty k ostatním a nato oba dva vyšli ven.

„Koukám, že ti dva tě pěkně zaměstnali,“ poznamenal Pascal s pohledem na hromadu šatů na pultu. „Pojď, pomůžu ti.“

Pověsil první dvojce šaty a znovu se otočil k pultu. Zadíval se na bílé šaty, na ty, které si Sibylle právě zkoušela, když ji uviděl poprvé. Jestli mívá příjemné zákazníky, zeptal se, vzal šaty a pověsil je na kraj stojanu. Většinou prý bývají příjemní.

Když Sibylle zavěsila poslední šaty, řekl Pascal, že už půjde a později se pro ni zastaví, a ona si všimla, jak si prohlíží obchod. Doprovodila ho až před dveře, a když se vrátila, zastavila se u zrcadla. Dívala se na sebe, nespokojeně si povzdechla a pohled jí opět padl na ty bílé šaty. Vzala je do ruky a znovu si je prohlížela. Otevřely se dveře a do obchodu vešla žena s malým chlapcem. Žena přistoupila k šatům, chlapec pozoroval Sibylle. Pořád znovu se na ni díval, tak dlouho, až se i ona podívala na něho. Popošla k němu, podřepla si a zeptala se ho, jak se jmenuje. Silvano, odpověděl a podíval se na ženu, která právě držela v ruce jednu šaty. Jestli je to jeho maminka, zeptala se Sibylle. Ano, odpověděl.

„Musíš na ni dávat pozor. Musíš ji vždycky chránit.“

„Já vím.“

„Ty to víš?“ usmála se Sibylle a chlapec se jí zadíval na vlasy. Podíval se jí do očí a ohlédl se za matkou. Ta ale zmizela. Polekaně se díval doprava, doleva, volal Mami! a rozplakal se.

„Tady jsem!“ zavolala žena a vyšla ze zkoušecí kabiny, chlapec se k ní rozeběhl a chytil se jí za ruku. Žena podala Sibylle šaty, které si vyzkoušela, a s úsměvem jí sdělila, že jí nepadnou. Pak se podívala na chlapce, řekla mu, aby se rozloučil, on jenom sklopil oči.

Sibylle právě přerovnávala šaty ve výloze a najednou si všimla, že do obchodu vešla mladá žena. To bylo už potřetí, co musela práci ve výloze přerušit a čekat u pokladny. Upravila si vlasy a žena k ní zamířila, v ruce si nesla ty bílé šaty.

Dveře se zavřely a znovu otevřely. Vstoupila dvojice, prohlíželi si šaty a chichotali se ve zkoušecí kabině, odešli až těsně před zavírací dobou. Sibylle zaběhla do kanceláře, s kartáčem na vlasy v ruce se vrátila k pokladně. Pascal otevřel dveře a Sibylle odložila kartáč pod pult.

Cestou do restaurace jí zazvonil mobil. Viděla, že je to Alessandra, ale dala telefon zase zpátky. Pascalovi řekla, že to nebylo důležité, potom mu vyprávěla o chlapečkovi, jak se jí v obchodě rozplakal.

„Někteří muži už jsou takoví,“ podotkl Pascal před restaurací.

„Všichni jsou takoví.“

„Proto je mají ženy tak rády.“

„Ten mrňous byl opravdu zlatý.“

Většina stolů byla volná. Hezké, řekl Pascal, když se rozhlédl, a jakmile dostali jídlo, začal se Sibylle vyptávat na její práci. Usmála se, když se mu zadívala do tváře, nyní velmi vážně, a spokojeně se jí rozzářily oči.

„Musím sice pracovat vřdycky pět dní, potom ale mám na oplátku pět dní volno.“

„Takhle si moc nevyděláš. Taková jako ty by mohla mít daleko lepší práci. Myslím, protože jsi inteligentní, umíš cizí jazyky...“

„A práce v krámě je jenom pro hloupé.“

„Ne.“

Po večeři, na stole už stála druhá sklenka vína, se ho Sibylle zničehonic zeptala, proč vlastně spí se Sébastienem a Marcelle v hotelu, když přece mohou večer odjet domů a druhý den se zase vrátit.

„To je pravda,“ řekl, vyzval ji k přípitku a doplnil, že občas jezdívají s přáteli na výlet a přespávají v hotelu, i když je to blízko Monaka. Do Itálie prý ale jezdí málokdy. Proč? Protože se mu tady nelíbí, odpověděl a napil se. Proč tentokrát do Itálie jel? To byla náhoda. Prohlédl si už vůbec město?

„Můžeš mě vzít na prohlídku, byl bych rád.“

„Už je pozdě,“ řekla vyhýbavě. Když ale o něco později vyšli z restaurace ven, zeptala se ho, co by rád viděl. To je jedno, usoudil, a Sibylle zamířila k moři. Jmenovala ulice a náměstí, vyprávěla o starém městě, a když se jim před očima už objevilo moře, zrychlila kroky. Na pláži se zastavila a pohledem klouzala po lesku temných nočních vln.

„Sem se někdy chodím projít,“ řekla a svázala si rozevláté vlasy do ohonu, potom šli pomalu dál podle vody.

„Bydlíš blízko?“ zeptal se.

„Bydlím ve staré části města. Mám malý byt, ale je útulný. Peníze na něj mi samozřejmě dala maminka, jinak bych si vlastní byt nemohla dovolit.“

„Tady určitě bydlí většina mladých lidí u rodičů.“

„A v Monaku?“

„Já jsem dostal vlastní byt hodně brzy.“

Když se zase zastavili, tváří k moři, všimla si Sibylle, že se na ni Pascal z profilu dívá, kolem úst mu hrál úsměv. Požádal ji, aby mu vyprávěla něco o sobě. A že by ji moc rád slyšel mluvit německy. Zamyslela se a pak mu vyprávěla, jak ji jednou maminka zachránila před utopením.

„Mluvila jsi o moři?“ zeptal se potom.

„Ano.“

„Co jsi vyprávěla?“

„Jak jsem se učila plavat.“

„A jaké to bylo?“

Smál se a přiznal, že on se také napolykal hodně vody. Naučil se plavat v Monaku, s otcem, na malé pláži, kde byli úplně sami.

Cestou z pláže se Sibylle podívala na hodinky a řekla, že už musí domů. Zeptal se, jestli už je tak pozdě.

„Ráno musím do práce,“ řekla.

„Rád bych ti něco dal, ale musím pro to dojít do hotelu.“

Před hotelem se na něj Sibylle nervózně usmála, otočila se směrem k ulici a čekala. Trvalo to jen chvílička a byl zpátky, podal jí krásně zabalenou krabici a řekl, že to je dárek.

„Ale otevřít to smíš až doma.“

I když měla volno, vstala ráno už brzy. Nasnídala se a uklidila v bytě, pak zavolala Alessandře do obchodu. Alessandra vzala telefon okamžitě, měla ale unavený hlas, podivně slabý. Není jí prý dobře, nepůjde s nimi.

„Co mám teď dělat?“ zeptala se Sibylle.

„Půjdeš sama.“

„Odřeknu to taky.“

„To prosím tě nedělej,“ řekla Alessandra a začala ji přemlouvat.

„Na oběd ale přijdeš,“ řekla pak Sibylle.

„Ne. Zrovna sem jde Giacomo, musím končit.“

Sibylle odložila telefon na stůl a odešla do koupelny, když se vrátila do pokoje, oblékla si nové bílé šaty. Vzala si k nim ještě bílou džínovou bundu, pak se na sebe podívala do zrcadla.

„Ach jo, co to dělám?“ zašeptala, pak vyndala ze skříně džíny a bílou košili.

Bylo už krátce před polednem, když pohlédla na hodinky. Posadila se na okenní parapet a dívala se do nebe, bylo modré a bez mráčku. Opřela se zády o okenní rám, zadívala se dolů do ulice. U sousedního domu stály dvě ženy; mladší si stěžovala na manžela, starší jí starostlivě naslouchala. Sibylle si opřela nohu o parapet a znovu se dívala do nebe. Zazvonil telefon.

„Už jste tady?“ zeptala se francouzsky.

„Ano. U garáží u autobusového nádraží.“

„Hned jsem tam.“

Rozbušilo se jí srdce, když vyšla z poslední uličky a uviděla Pascala, jak čeká u autobusového nádraží. Také na něho zamávala a on jí šel naproti.

„Přijel jsem sám, Sébastien a Marcelle se pohádali, rozešli se.“

„Cože?“ stačila jen říct, než ji přerušil:

„Chtěl jsem vám to sdělit osobně.“

„Alessandra taky nepřijde. Není jí dobře.“

„Všichni se omlouvají. Tak se půjdeme aspoň najíst.“

Prokličkovali mezi auty stojícími v zácpě na druhou stranu ulice, potom zvolnili krok.

„Tak to bychom ale mohli zajet do Monaka,“ řekl zničehonic.

„A co že bychom se najedli u mě? Můžeme se posadit na zahradu a potom uvidíme, možná nakonec pojedeme do Monaka.“

„Ty máš zahradu?“

„Budeme tam ale muset jet auty.“

„To není problém,“ řekl, pak se zarazil. „Auty?“

„Ano. Já se totiž vrátím do San Rema, teprve až budu muset zase do práce.“

„Aha.“

„Ještě si ale musím vzít věci,“ řekla a odběhla domů.

Provoz ve městě zhoustl, takže jeli jen pomalu, uvěznění ve zdánlivě nekončící zácpě. Dvakrát si zavolali, povídali si přes mobily a vtipkovali, než vyjeli ven z města. Za městem Pascal několikrát zablikal světly, a když projeli Cerianou, znovu Sibylle zavolal. Sibylle mu ale pořád ještě nechtěla prozradit, kde ta její zahrada leží, až nakonec svůj mobil vypnula. V lese před Bajardem si ve zpětném zrcátku všimla, že zvážněl a přestal dělat grimasy, jen upřeně zírá na silnici.

„Neříkej mi, že ta tvoje tajemná zahrada leží tady,“ byla jeho první slova, když vystoupil z auta, a v historickém centru jí položil otázku, jestli je tahle vesnice skutečně obydlená. Ve Francii je prý spousta starých vesnic, ale takhle zuboženou vesnici že ještě neviděl. Tohle je ta nejkrásnější vesnice na světě, řekla Sibylle a při Enzově zaštekání sebou oba trhli. Brzy se nad nimi vynořila zřícenina a zastavili se. Proč ji nezrenovují, zeptal se Pascal.

„Protože ukrývá spousta mých tajemství,“ odpověděla Sibylle, přistoupila ke dveřím do domu a otevřela. „Jsme doma.“

„Ale tady snad bydlí tvoje matka?“

„Jen pojď klidně dál, bydlím tady jenom já, to je můj dům,“ řekla, uklidila tašku do skříně a šla do kuchyně. Přinesla velký hrnec a napustila do něj vodu, pak postavila hrnec na sporák a zeptala se Pascala, jestli se nechce jít podívat na zahradu, že jídlo bude hned. Ano, rád, odpověděl a Sibylle ho zavedla do obývacího pokoje. Pokoj byl zařízený starým kaštanově hnědým nábytkem, bíle vymalovaný. U zdi mezi kuchyní a pokojem stály nízké skřínky, na nich televizor a hi-fi souprava. Naproti byla sedací souprava, nad ní se tyčila police na knihy. Střed podlahy, stejně světle hnědé jako strop, pokrýval perský koberec.

„Tudy se chodí ven,“ řekla Sibylle a ukázala na dveře, pak se vrátila do kuchyně a vyndala z mrazničky omáčku.

Pascal vyšel pomalu na zahradu a všiml si malé kůlny postavené u levého rohu domu. Když došel doprostřed zahrady a otevřel se mu výhled do krajiny, zastavil se. Vrátil se zpátky do domu, vystoupil po schodech nahoru a podíval se do ložnice, pak do druhého pokoje.

„Pascale!“ zavolala Sibylle, když donesla jídlo na zahradu, a Pascal otevřel okno.

„Máš to tu úplně jako na venkově!“

„Co tam děláš?“ vykřikla a vběhla do domu.

„To je fantastický výhled,“ řekl s tváří otočenou k oknu, když se Sibylle objevila v pokoji. „Byl tohle tvůj dětský pokoj?“

„Ano. Ale hračky už jsem rozdala.“

„A komu jsi je rozdala?“

„Pár dětem udělaly velkou radost.“

„Jednou budeš mít třeba vlastní děti.“

„Tak jim pak koupím nové hračky.“

„Nebála ses tu jako malá?“

„Všechny děti se občas bojí.“

„Tady si člověk musí připadat opuštěný,“ poznamenal Pascal a Sibylle ho jenom požádala, ať jde ke stolu, jinak že jídlo vystydne. A sešla dolů. V obývacím pokoji na něho ale zase musela čekat, protože si chtěl prohlédnout její céděčka.

„Koukám, že máš ráda klasiku.“

„Poslouchám ale i jinou hudbu než klasiku,“ řekla a odešla na zahradu ke stolu.

Po jídle umyli společně nádobí, udělali si ještě kávu a vrátili se na

zahradu, tam ale Pascal zůstal stát a pátral očima po krajině. Táhle je Monako, řekl a ukázal prstem do dálky. Třeba se Sébastien s Marcelle zase usmířili, řekla Sibylle. To si prý nemyslí.

„Proč si to nemyslíš?“ zeptala se a Pascal se posadil. Že se často hádali, říkal, tentokrát se prý ale stalo něco zlého, Sébastien ji podvedl s jinou.

„Byli takový hezký pár,“ řekla Sibylle, když se posadila. „Jak dlouho už byli spolu?“

„Skoro čtyři roky.“

„A jak se poznali?“

„V baru,“ odpověděl a v krátkosti o tom povyprávěl.

„Myslíš, že to ještě stihneš do Monaka?“ zeptala se, když si povzdychl a podíval se na hodinky. Zatvářil se překvapeně.

„To už je tolik hodin?“

„Dům je dost velký, můžeš přespat v obývacím pokoji a jet domů až ráno.“

„To ale hned usnu. Leda bys měla víno.“

Vyprávěli si veselé příhody z mládí, smáli se čím dál častěji a den se chýlil ke konci, v čiré tmě se krajina změnila. Pascal zmlkl a Sibylle si všimla, že koutkem oka pohlízí na prázdnou láhev. Přinesla další láhev vína, už se ale neposadila ke stolu; vzala si skleničku a chtěla, aby šel s ní. Zavedla ho nahoru ke zřícenině. Tam počkala, až se rozhlédne, dolila do skleniček a šla pomalu na terasu s výhledem na Alpy, sedla si na lavičku a dívala se na temné siluety hor.

Pokoj se koupal v jasném denním světle, když otevřela oči. Oknem pohlédla na nebe, pod nímž se vznášeli ptáci, pak se otočila na záda. Pascal ještě spal, obličejem ke stropu, s rukama podle těla. Přejela mu prstem po bradě, už ne úplně hladké, vstala z postele a šla do koupelny. Osprchovala se, v kuchyni přichystala snídani a vrátila se do ložnice. Pascal ležel stále stejně na zádech; usmála se, jak ho viděla, a tiše otevřela skříň.

„Chtěl bych, aby sis oblékla ty bílé šaty.“

„Jenom když slíbíš, že mi prozradíš, jak jsi k nim přišel.“

„Slibuju,“ řekl a Sibylle sešla dolů. Oblékla si šaty, podívala se do zrcadla a vyběhla zpátky nahoru. U dveří do ložnice se zastavila a Pascal se posadil. Jako by ji ten pohled, kterým přejížděl po jejím těle, lechtal, usmála se. Napřáhl k ní ruku, podíval se jí do očí. Přistoupila